

โคกนาฏกรรมแห่งความขัดแย้งครึ่งทศกาลก่อน
นำไปสู่สำนักแห่งรักอันหวนซึ่งซอของกายก
สองเพ้าพันธุระหนีขลิ้งกัมนยา

ตัวอักษร

สายธารโอบดวงดาว

ณามิวอาร์ เซียน

เล่ม 1

Dreamland of Love
สายธาราโอบดวงดาว เล่ม 1
นามิวอาร์k เชียง

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-10-9812-5

ภาพประกอบปก Monto C3

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอนม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.ndiin.com

คำนำ

ความรักและความริษยาเพียงหนึ่งกลับกลายเป็นจุดเริ่มต้นของความบาดหมางครั้งใหญ่ ณ สถานที่แห่งหนึ่งสุดปลายขอบฟ้า ส่งผลให้เผ่าพันธุ์เทพและอสูรยาที่จะกลับมาลงรอยกันได้ดังเดิม

ด้วยโองการแห่งมหาเทพบิดรผู้มอบความปรานีให้แก่ทุกพงศ์พันธุ์ จึงมีรับสั่งให้ต่างฝ่ายทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และเผ่ารอจนถึงวันที่ทายาทแห่งเทพและอสูรจะนั่งครองบัลลังก์เมฆาร่วมกัน เมื่อนั้นจึงจะถึงวันที่ความสงบสุขจะมาเยือนอย่างแท้จริง

ลำนํ้าแห่งความรักบทหนึ่งจึงถูกร้อยเรียงขึ้นที่ละเล็กที่ละน้อยเนื่องด้วยโองการนั้น ก่อเกิดความรักซึ่งมีแต่การให้ ระหว่างเทพหนุ่มผู้ซึ่งเป็นที่จอมเทพองค์ต่อไป และทำนหญิงผู้งดามสายเลือดอสูร พร้อมด้วยอุปสรรคนานาประการที่รอคอยให้ทั้งคู่ร่วมกันฝ่าฟัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ฉามิวอาห์...คนร่างผืนขาวเหนือ เกิดและเติบโตที่เชียงใหม่ จบการศึกษาด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ ชีวิตส่วนใหญ่หมดไปกับการร่างผืนพร้อมกาแฟลาเต้แก้วโปรด อาศัยใจรักและความหลงใหลในเสน่ห์ของตัวอักษรหนูนใจออกมาร่างผืนทักทายหัวใจผู้คน แล้วก็ได้พบ...ได้ประทับใจกับมิตรภาพแสนดีสุดมหัศจรรย์ที่ทำให้หัวใจอัมเอม

ความฝันแฟนตาซีเรื่องแรกคือ 'เราอ กาลเวลา มนตราแห่งรัก' ตีพิมพ์ในชุด Dreamland of Love โดยสำนักพิมพ์แจ่มใส และนอกจากนั้นยังมีความฝันที่ตีพิมพ์ในชุดพิเศษ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' เรื่องแรกคือ 'ทะเลดาวในใจ' ตามมาด้วย 'ลานแก้ว... มนตรา', 'คือคนนี่...ที่หัวใจบอกรัก', 'ขอเป็นเจ้าของ...ครอบครองรัก', 'รียาห์...พายุทราย สายลมรัก', 'ที่ซึ่งหัวใจอยู่ใกล้กัน', 'Ti Amo...รักเธอรสช็อกโกแลต' ผลงานร่วมกับเจ้าหญิงผู้เลอโฉม และเรื่องสั้น 'จับให้มันคืนให้รับ' ในความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก 26

ฉามิวอาห์ยังเป็นหน้าใหม่สำหรับเส้นทางสายความฝัน แต่พยายามสุดหัวใจในเส้นทางสายนี้ ความรัก ความฝันที่ร้อยเรียงผ่านตัวอักษรมาทักทายหวังเพียงขอให้ได้มีโอกาสไปทักทายหัวใจผู้คน และได้รอยยิ้มที่สองแก้มและแถมที่หัวใจเพื่อนๆ ผู้อ่านเป็นรางวัล ขอฝากอีกหนึ่งความฝันไว้ด้วยนะคะ

ขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของฉามิวอาห์ไปทักทายขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาสก้าวเข้ามาบนเส้นทางนี้ ขอบคุณครอบครัวที่คอยเคียงข้างเสมอ ขอบคุณเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจให้กัน หากมีโอกาสหรืออยากทักทายกันขอเชิญได้ที่ไอเอสไอแห่งความฝัน www.jhaamuah.com นะคะ ยินดีต้อนรับทุกหัวใจ

จากใจนักเขียน

เทพปรกรณัมหรือตำนานเกี่ยวกับเทพเจ้าเป็นความหลงใหลครั้งไคล้ ส่วนตัวมาตั้งแต่ยังเล็ก เป็นนิทานก่อนนอนที่มักจะวางข้างหมอนซึ่งทำให้ได้มีโอกาสรู้จักไวคิงหรือชาวนอร์สแบบเฉียดไปมาอย่างหวาดๆ และปักใจเชื่อว่าเป็นชนชาติที่ดุตัน โหดร้าย ป่าเถื่อน และน่ากลัว กระทั่งได้เริ่มรู้จักตำนานเทพเจ้าตามความเชื่อในศาสนาอาซาทรู หรือโอดินนิสึม ศาสนาโบราณที่เคยรุ่งเรืองในแถบสแกนดิเนเวียซึ่งมีเทพโอดินเป็นเทพเจ้าสูงสุด ก่อนที่ศาสนาคริสต์จะแผ่ความเชื่อไปทั่วยุโรปจนทำให้ศาสนานี้สูญหายไปจากประวัติศาสตร์ช่วงเวลาหนึ่ง แต่ปัจจุบันกำลังได้รับการฟื้นฟูใหม่ในหลายประเทศ

เมื่อได้ทำความรู้จักชาวนอร์สบนรากฐานของศาสนา กลับได้พบมุมมองที่น่าสนใจจนกลายเป็นความชื่นชมในแนวคิด วิถีชีวิต และความเชื่อที่ชาว นอร์สปลูกฝังต่อๆ กันมาจากรุ่นสู่รุ่น นักรบ นอร์สนั้นกล่าวกันว่าเป็นนักรบที่หน้าครันคร้ามอย่างที่สุด แม้เพียงชื่อก็ทำให้นักรบบางชาติถึงกับอกลั่นขวัญแขวน เพราะพวกเขาจะรบ...รบอย่างไม่กลัวตาย และความตายกลางสนามรบคือเกียรติภูมิที่ปรารถนา เพราะผู้กล้าที่ตายอย่างมีเกียรติสมศักดิ์ศรีเท่านั้นที่เทพโอดินจะคัดเลือกให้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในกองทัพสวาร์ค เข้าไปอยู่ในหอวัลฮัลลา เพื่อจะได้รบเคียงบ่าเคียงไหล่พระองค์ ณ วันสงครามสิ้นโลกหรือเร็คนาร์คค

ศาสนาอาซาทรูนั้นมีความเชื่อที่ใกล้เคียงกับศาสนาพุทธคือเชื่อในความไม่แน่นอน และแม้เป็นเทพเจ้าก็มีวันสูญสิ้น รู้จักตาย ทุกอย่างมีทั้งวันรุ่งเรือง และวันเสื่อมสลาย จึงสอนให้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าในทุกลมหายใจ และทั้งหมดที่ได้ศึกษาก็กลายมาเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนนิยายแฟนตาซีในมือของเพื่อนๆ เวลานี้ มาร่วมเพลิดเพลินไปกับอีกหนึ่งจินตนาการสุดขอบจักรวาลด้วยกันนะคะ ขอขอบคุณที่ให้โอกาสความฝันของฉ้ามิวาร์ห์เสมอค่ะ

ตัวอย่าง

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน'
ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ตัวอย่าง

ณ ปฐมบทแห่งการเริ่มต้น จักรวาลแห่งมหาเทพบิดรร่วมเย็น ด้วยความกลมเกลียว แดนเมฆา...ผืนฟ้าที่โอบล้อมทุกสรรพสิ่งคือ ดินแดนร่วมกันแห่งอสูรและเทพ เบื้องล่างสี่ครามสุดสายตาคือแดน สายธารา...น้ำที่หล่อเลี้ยงและหล่อหลอมความแตกต่างเข้าหากัน หาก แต่พงศ์พันธุ์ที่ได้รับความเอ็นดูยิ่งในสายตามหาเทพบิดรผู้ยิ่งใหญ่คือ มนุษย์บนผืนพิภพ

ความรักเริ่มต้น...ริษยาครอบงำ...ความโลภนำพาสู่ความแตกแยก อสูรตกสวรรค์...เทพหวาดระแวง สรรพสิ่งสิ้นไหว จักรวาลปั่นป่วน

‘วันหนึ่งความกลมเกลียวจะกลับมา...ความรักที่นำพาจักรวาลสู่ ความสับสนจะแปรเปลี่ยน...เทพและอสูรจะกลับมากกลมเกลียว สาย เลือดจากสองเผ่าพันธุ์จะขึ้นหนึ่งครองบัลลังก์เมฆาร่วมกัน’

หลายชีวิต...ทุกเผ่าพันธุ์อาจเฝ้าหวังเพียงย้อนปฐมกาลแห่งการ

เริ่มต้นที่สงบสุขมั่นคงนั้นให้คืนกลับมา หากแต่หัวใจสองดวงของผู้
เป็นความหวังกลับขอเพียง...ได้เป็นที่รัก

เนริน ท่านหญิงแห่งสายธาราสายเลือดอสุร
เหมมราม เทพหนุ่มอยู่ที่จอมเทพเหนือบัลลังก์เมฆา

ชั่วลมหายใจ ฤ แรกสบสายตา มิเพียงดวงตาสีมรกตของเนริน
จะร้อยรัดเอาดวงใจของเทพเหมมรามไปครอบครอง หากแต่ดวงตาสี
ครามของเขาก็ตรึงหัวใจนางเช่นกัน หากแต่ความพลัดปลั่งเพียง
ถ้อยน้อยคำกลับกลายเป็นเงื่อนไขขวางกั้นให้มีอาจสร้างคามผูกพัน
ก่อกำเนิดความคลางแคลงต่อสองหัวใจมาเนิ่นนาน

'...สำหรับองค์เหมมราม...ข้าอาจเป็นเพียงหน้าที่...เขาไม่เคยใส่ใจ
...ท่านไม่เคยรักข้าเลยใช่หรือไม่...'

'...เพียงเจ้าเนริน...ความรักของข้ามีเพียงเจ้า...'

เนิ่นนานไปจนนิจนิรันดร์...สักวันสองหัวใจจะรู้ว่าต่างเป็นที่รัก
ของกันและกันตลอดมา ความรักที่คอยหา...แท้จริงอยู่ในครอบครอง
แต่เริ่มต้น เป็นหนึ่งเดียว และ...ทุกชีวิตจะเรียนรู้ว่าสิ่งที่คำจุนความ
มั่นคงแห่งจักรวาลคือรักแท้...ที่หวังเพียงให้ผู้เป็นที่รักเป็นสุข หาใช่
เพื่อตัวเองเท่านั้น

ทุกลมหายใจของเนริน...เพื่อเหมมราม เช่นเดียวกับทุกการกระทำ
แห่งเหมมราม

เพื่อเจ้า...ที่รักของข้า...เนริน...เพื่อเจ้าตราบนิรันดร์

ปฐมบท

ตัวอย่าง

สายลมหวีดหวิวไม่เพียงหอบละอองน้ำแข็งสีขาวที่ร่วงหล่นลงมา จากฟากฟ้าให้ปลิวคว้างไร้ทิศทางอย่างสับสน แต่ยังพาเอาไอเย็นมา พัดกระหน่ำให้อากาศที่อุณหภูมิลดต่ำยิ่งทวีความรุนแรง ความเหน็บหนาวคล้ายจะเป็นปกติธรรมชาติของดินแดนแห่งนี้ที่แม้จะเป็นขุนเขา หรือโอตรกผา แต่ก็มีเพียงความหนาวของหิมะปกคลุม

บนยอดผาสูงแห่งดินแดนที่มนุษย์ไม่อาจดำรงชีพอยู่ได้มีร่างแข็ง แกร่งสูงใหญ่ราวขุนเขายื่นตระหง่านไม่หวั่นไหวกับธรรมชาติที่โหดร้าย ดวงตาสีแดงเรืองโรจน์บนใบหน้าถมึงทึงและเขี้ยวยาวจากสองมุมปาก ช่วยส่งให้ดูน่าหวาดเกรง เขายืนกอดดอกหนึ่งทอดสายตาไปไกล ไม่หวั่น แรงลมและหิมะที่ปะทะเข้ามาไม่หยุดหย่อนแม้สักนิดเดียว ราวกับรอคอยอะไรบางอย่างที่สำคัญเหลือเกิน

ประกายวิบวับค่อยๆ เรืองรองตรงหน้ากลางห้วงอากาศ ก่อนที่ร่างสองร่างที่สูงใหญ่ไม่ต่างกันจะปรากฏ หากแต่ในอ้อมแขนของร่าง หนึ่งนั้นโอบประคองห่อผ้าสีมุกเหลืองประกายรู้อย่างอ่อนโยน ดวงตาสีแดงของผู้รอคอยราวกับจะมีเปลวเพลิงลุกโชนไหมแรงยิ่งขึ้นเมื่อได้

เห็นชัดตาวาคือสิ่งใด และไม่ใช่ด้วยแรงพิโรธหากแต่เป็นเพราะความ
ยินดี มือหนึ่งยกกวาดเหนือศีรษะแล้วบริเวณที่ทั้งสามปรากฏกายอยู่
ก็กลายเป็นอาณาบริเวณต้องห้ามสำหรับลมและหิมะ ราวกับมีเกราะแก้ว
ห่อหุ้มเอาไว้

"เป็นหญิง...ข้าให้ชื่อว่าเนริน" ร่างเล็กๆ ถูกขยับออกมาวดชัดเจน

"เนริน...หลานของตา" เสียงพูดอ่อนโยนในขณะที่มือใหญ่สั่นน้อยๆ
ยามรับร่างเล็กมาโอบอุ้ม ความใหญ่โตของร่างกายทำให้ทุกการขยับ
ต้องทำด้วยความระมัดระวัง เพราะเกรงว่าจะทำให้เด็กน้อยร่วงหล่น
มือเล็กๆ ยื่นออกมาไขว่คว้าและไปหยุดที่เขี้ยวคม แต่เอาไว้แล้วส่ง
เสียงอ้อแอ้ ดวงตาสีเขียวราวมรกตแจ่มใสมองตรงไม่มีหลบ และดูราว
กับจะสะกดหัวใจของผู้เป็นตาเอาไว้ ในขณะที่ริมฝีปากบางเผยอเผย
คมเขี้ยวเล็กๆ แสดงสายเลือดเดียวกัน

"สมเป็นทายาทของท่านจริงๆ จ้าวอสูรโรยัญ" ผู้ที่ยืนหนึ่งอยู่
ตั้งแต่แรกขยับเข้าไปมองชิดด้วยความสนใจ กล่าวออกมาด้วยน้ำเสียง
ชื่นชมเอ็นดูร่างเล็กๆ นั้นด้วยใจจริง

"ไม่แน่ใจว่าจะเป็นหญิง" ถ้อยคำจากผู้ถูกเรียกขานว่าจ้าวอสูรโรยัญ
ตรงใจกับจอมเทพธามาเนนไทร์และเทพโอเรนส์

"ปรานีแห่งมหาเทพบิดร" นามมหาเทพผู้รังสรรค์สรรพสิ่งถูกเอ่ย
ด้วยน้ำเสียงน้อมสักการะโดยเทพโอเรนส์

ณ ปฐมกาลในห้วงจักรวาลที่ว่างเปล่า สรรพสิ่งถูกรังสรรค์ ผืน
พิภพบังเกิดเพื่อเป็นที่อาศัย... พักพิงและดำรงวงศ์พันธุ์ของมวลมนุษย์
สิ่งมีชีวิตอ่อนแอไร้ฤทธา แต่ได้รับความหวังโยเอื้อเอ็นดูจากผู้เป็น
ใหญ่ยิ่งกว่าพงศ์พันธุ์ใด

บนผืนฟ้าที่เรียกว่าแดนเมฆา ปรากฏเทพและอสูรที่น้อมรับบัญชา
ควบคุมธาตุลม ไฟ ดิน และทอง เพื่อปกป้องคุ้มครองและค้ำจุนให้
มนุษย์มีชีวิตร่มเย็น ในขณะที่ยืนท่องน้ำมีชาวสายธาราซึ่งทรงอำนาจ

เหนือธาตุน้ำคอยหล่อเลี้ยงมอบความชุ่มชื้นสู่ผืนดิน

ความผาสุกดำเนินไปด้วยดีเพราะทุกชีวิตทุกพงศ์พันธุ์ต่างมีสำนึก
 ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ที่รับผิดชอบ จนเป็นที่โปรดปรานพึงพอใจในสาย
 พระเนตรแห่งมหาเทพบิดร และทรงมอบดวงมณีแห่งจักรวาลเพื่อนำ
 ความสว่างและความอบอุ่นให้แก่พิภพ มนุษย์ขนานนามสิ่งนั้นว่าดวง
 ตะวัน

ปฐมกาลเริ่มต้นด้วยความกลมเกลียวถ้อยที่ถ้อยอาศัย หากแต่
 เมื่อเวลาค่อยๆ เคลื่อนผ่าน ความแตกต่างแห่งสายเลือดก็ค่อยๆ เผย
 ตัว การกระทบกระทั่งเล็กน้อยกลายเป็นการวิวาท การวิวาทกลายเป็น
 สงคราม ด้วยฤทธาเหนือธาตุที่ค้ำจุนจักรวาล เมื่อลูกกลมสงครามจึง
 กลายเป็นมหาสงครามในที่สุด

เทพไม่ต้องการอยู่ร่วมดินแดนเดียวกับบอสูรอีกต่อไป เช่นเดียวกับ
 กับเหล่าอสูรที่ต้องการจะเป็นใหญ่เหนือเทพ มีอำนาจเหนือแดนเมฆา
 เพียงพงศ์พันธุ์เดียวเท่านั้น ท้องฟ้าแดงโร่ร้องคำราม แสงแลบแปลบ
 ปลายด้วยฤทธาและอำนาจที่ต่างฝ่ายต่างนำออกมาหวังจะพิฆาตกัน
 และกัน

เปลวเพลิงแห่งการทำหั้นร่วงหล่นสู่เบื้องล่าง เกิดเป็นมหาอัคคีภัย
 จนพื้นพิภพเดือดแดงร้อนรุ่มราวแดนนรกานต์ ไร้แววแห่งดินแดน
 ที่มนุษย์เคยอาศัยอยู่อย่างร่มเย็น หมอกควันคละคลุ้งบดบังแสง
 ตะวัน แสงเดียวที่ตาเห็นคือแสงไฟจากเปลวเพลิงที่ลุกโชนร้อนแรง
 และแผดเผาทำลายทุกห้วงแห่ง ดินแดนที่ไร้เปลวเพลิงก็มีเพียงความ
 เหน็บหนาวมีดมน

ผืนดินแยกแตก ขุนเขาสั่นทลาย บางส่วนจมหายสู่ห้วงมหาสมุทร
 อันกว้างใหญ่ไพศาลก่อกำเนิดระลอกคลื่นมหึมาซัดถล่มไปทั่ว ทุกธาตุ
 อำนาจคลุ้มคลั่งปั่นป่วนราวกับจักรวาลจะถึงกาลแตกดับ

พละกำลังและฤทธาที่ไม่มีผู้ใดด้อยกว่าสร้างความวิบัติ เมื่อมี

ฝ่ายใดเพลิงยงพลาการรุกรบเอาคืนก็รุนแรงเป็นเท่าทวี กระทั่งเกิดเหตุ
กระเทือนถึงดวงมณีแห่งจักรวาลที่ถูกอวุธของเหล่าอสูรกระแทก
จนแตกกระจายกลายเป็นเศษเสี้ยว ล่องลอยพลัดหายไปทั่วทุกทิศทาง
จักรวาลมีมิติที่พิภพขุนวยจนมหาเทพบิดรผู้เป็นใหญ่สูงสุดพิโรธ
ตัดสินใจจะลงทัณฑ์ด้วยการทำลายทั้งเทพและอสูรให้สิ้น ผู้เดียวที่
กล้าร้องขอภัยให้ลดทอนโทษทัณฑ์แก่คู่วิวาหคือจ้าวแห่งสายธารา

โทษทัณฑ์อาจลดทอนได้แต่มีอาจละเว้น ผู้กระทำผิดไม่ว่าผู้ใด
ก็ต้องได้รับโทษ อสูรที่ทำให้ดวงมณีแห่งจักรวาลแตกกระจายพลัด
หายถูกขับออกจากแดนเมฆา จำต้องมาสร้างอาณาจักรใหม่ ณ ผืน
ดินที่เหน็บหนาวเยือกเย็น เทพได้หยัดยืนต่อไปบนฟากฟ้า แต่ต้อง
คอยดูแลเปลวเพลิงแห่งมหาเทพบิดรที่ประทานมาแทนที่ดวงมณีที่
สูญสลาย เพื่อมอบความอบอุ่นและแสงสว่างแก่จักรวาลต่อไป อำนาจ
เหนือธาตุทั้งสี่ถูกแบ่งแยก เทพควบคุมได้เพียงลมและไฟ ในขณะที่
อสูรมีอำนาจเหนือดินและทอง ทุกพงศ์พันธุ์ถูกแยกตัดขาดออกจากกัน

เหล่าอสูรนี้ก็น้อยใจกับชะตากรรมที่ถูกผลักไสให้ออกไปจาก
แดนเมฆา กล่าวโทษว่าองค์มหาเทพบิดรลำเอียงไม่เที่ยงธรรม เอ็นดู
เทพทั้งๆ ที่ต่างเป็นคู่กรณีสร้างความพินาศ มหาเทพบิดรจึงประทาน
สัญญาผูกพันทุกพงศ์พันธุ์เข้าหากันและกัน ในกาลข้างหน้า...หากอสูร
สามารถตามหาดวงมณีได้ครบทุกเสี้ยวส่วน และหลอมรวมเป็นดวง
เดียวได้ในวันใด อสูรจะได้คืนสู่แดนเมฆา

แดนเมฆา แดนอสูระ และแดนสายธารากลายเป็นดินแดนที่ต่าง
พงศ์พันธุ์ไม่มีสิทธิ์ล่วงละเมิดเว้นแต่ผู้นำดินแดนจะยินยอม ทุก
พงศ์พันธุ์จะเป็นอิสระต่อกันไปจนกว่าวันที่ความบาดหมางจางหาย...
วันที่อสูรและเทพได้เหยียบอย่างอาศัยร่วมกันในแดนเมฆาอีกครั้ง

ความไม่พอใจของเหล่าเทพต่ออนาคตที่อาจจะต้องแบ่งปันดิน
แดนร่วมกับอสูรอีกครั้งมีอาจพันสายพระเนตรมหาเทพผู้ยิ่งใหญ่

ทวยเทพส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้เชื้อสายใดแห่งอสูรได้กลับคืนมาร่วม
ครองดินแดนเดียวกัน อ้างว่าธรรมชาตินิสัยแห่งอสูรนั้นใจร้อนดุตัน
ดีแต่ชอบประรานไร้เหตุผลและมุ่งแต่จะใช้กำลัง ลักวันหากได้ขึ้นครอง
บัลลังก์ปกครองความเป็นใหญ่ก็คงไม่แคล้วต้องมีเหตุวิวาทก่อสงคราม
กันอีก เหล่าอสูรเองก็กล่าวโทษว่าเหล่าเทพนั้นคิดว่าตนเองวิเศษเหนือ
ผู้ใด คงไม่มีวันยอมรับเหล่าอสูรให้กลับไปร่วมดินแดนเดียวกันได้
โดยง่าย ไม่แคล้วต้องวิวาทจนสุดท้ายการที่พวกตนติดตามรวบรวม
เศษแห่งดวงมณีก็จะสูญค่า

ร่องรอยแห่งความบาดหมางยากจะลบเลือนทำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด
ไม่อาจเชื่อมั่นในอนาคต ลัทธิสาบานและคำสาปจึงถูกตราสู่สายโลหิต
แห่งทุกชีวิต เพื่อเป็นเครื่องยืนยันว่าจะไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดล่วงละเมิด
บทพิพากษาก่อความบาดหมางขึ้นอีก

ทุกชีวิตจำต้องน้อมรับโองการแห่งมหาเทพบิดรที่กำลังตามมา
ในวันที่เศษเสี้ยวของดวงมณีถูกรวบรวมได้เกินกึ่งหนึ่ง เชื้อสายแห่ง
จอมเทพฉาเมนไทน์จะถือกำเนิด ในวันนั้นจ้าวแห่งสายธาราผู้ครอง
ตัวสันโดษเสมอมาต้องรับธิดาองค์เล็กสุดของจ้าวอสูรอโรย์ญเป็นเทวี
นางจะให้กำเนิดบุตรที่เป็นความหวังในการกลับคืนสู่ดินแดนเบื้อง
บนของเหล่าอสูร

จ้าวแห่งสายธาราต้องให้การดูแลและอบรมขัดเกลาทายาทแห่ง
เชื้อสายจากจ้าวอสูรอโรย์ญให้สมบูรณ์ที่สุด เพื่อขึ้นครองบัลลังก์
พร้อมทายาทแห่งจอมเทพฉาเมนไทน์ ร่วมปกครองเหล่าอสูรและเทพ
ด้วยความเที่ยงธรรม ชำรงสมดุลแห่งสรรพสิ่งในจักรวาล ย้อนปฐมกาล
ที่สงบสุขให้คืนกลับมา

โองการแห่งมหาเทพบิดรที่ไม่อาจโต้แย้ง จำต้องน้อมรับบัญชา
กลายเป็นข้อกังขาว่าอย่างไรเสียสักวันอำนาจและอำนาจต้องทำลายล้าง
กันอีกเป็นแน่ จนกระทั่งเวลานี้ที่เทวีแห่งเทพโอเรนส์ได้ให้กำเนิดธิดา

"มหาเทพบิทรทรงมีบัญชา บัลลังก์แห่งแดนเมฆาในยุคสมัยที่เราวาดหวังจะเริ่มต้นด้วยการวิวาทระหว่างเนรินและทายาทของท่านจอมเทพฉาเมนไทน์" เทพโอเชนส์ จ้าวแห่งสายธาราผู้เป็นบิดาของทารกน้อยเนรินเอ๋ย

"นางจะเป็นมหาเทวีเหนือบัลลังก์เมฆาเสมอลูกชายของข้า... เฉมราม" จอมเทพฉาเมนไทน์เอ๋ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นนุ่มรับโองการแห่งมหาเทพบิทร

"เฉมรามอย่างนั้นหรือ แล้วเซไม่ท์เล่า" จ้าวอสูรรอยัญหันไปมองจอมเทพแห่งแดนเมฆาผู้ซึ่งมีทายาทถือกำเนิดในเวลาไล่เลี่ยถึงสอง และเป็นข้อกังขาว่าผู้ใดกันแน่ที่จะรับตำแหน่งสืบบัลลังก์ต่อจากจอมเทพฉาเมนไทน์

"ใช่แล้ว...เฉมราม" น้ำเสียงของจอมเทพหนักแน่นทั้งๆ ที่แววตาล้ำล้นกับความในใจเคลือบแคลง ซึ่งไม่หลุดรอดสายตาของจ้าวอสูรรอยัญแม้แต่หน่อย

ดวงตาของจ้าวอสูรรอยัญหรือลง หวนคิดถึงยามที่ตนได้เข้าเป็นหนึ่งในสักขีพยานการคัดสรรทายาทแห่งจอมเทพฉาเมนไทน์ ในยามนั้นเทพเฉมรามขอถอนตัวเพื่อถอยให้กับน้องชาย แต่เทพเซไม่ท์ไม่ยอมรับเช่นกัน ทำให้การคัดสรรในยามนั้นไม่ลงตัว ท่านเคยคิดว่าเทพเฉมรามอาจรังเกียจสายเลือดอสูร ...ไม่นี่กว่าในที่สุดเขาก็ได้รับเลือกเป็นทายาทแห่งจอมเทพฉาเมนไทน์

"ขอให้ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีอย่างที่หวัง" น้ำเสียงคล้ายหัวใจของจ้าวอสูรรอยัญทำให้จอมเทพฉาเมนไทน์เบือนหน้าจากทารกน้อยเนรินไปมอง

"ท่านไม่เชื่อสัจจะของเทพ?"

"ข้าเชื่อสัจจะของท่าน...จอมเทพฉาเมนไทน์ แต่ที่ข้าห่วงคือเหตุการณ์ในอดีตจะย้อนรอยกลับมาอีกหรือไม่ สิ่งที่เราหวังเอา

ไว้จะได้มาโดยง่ายอย่างนั้นหรือ"

เทพโอเธนส์ขยับเข้ามาขอรับเนรินคืนกลับไปในห้องมอด อดรู้สึกหนักใจไม่ได้เช่นกัน มีคำพยากรณ์ถึงยุคสมัยแห่งความสมานสามัคคี ว่าว่าจะได้มานั้น จะต้องแลกด้วยความสูญเสียมากมาย ใบหน้าของผู้ยิ่งใหญ่จากสามดินแดนเครียดขริมิไม่ต่างกัน

เสียงอ้อแอ้คล้ายหัวเราะน้อยๆ ดังขึ้น มือเล็กยกเตาะเตาะไปบนแก้มของบิตาราวจะปลอบโยน เทพโอเธนส์ก็มลงมองธิดาด้วยแววตาอ่อนโยน

...สูญเสียสิ่งใด...เจ้าร่างน้อยในห้องมอดจะเจ็บปวดหรือไม่... หัวใจผู้เป็นพ่อหนักอึ้งด้วยความห่วงใย ที่ทำได้สุดท้ายอาจเหลือเพียงหวังความปรานีแห่งมหาเทพบิตร...

บทที่ 1

ตัวอย่าง

ห้องฟ้ามีดครีมด้วยหมู่เมฆสีมอครามที่ปกคลุมบดบังท้องนภา
ไว้จากทุกสรรพสิ่ง แม้จะเป็นเวลากลางวัน แต่สุริยันกลับอ่อนแรงส่ง
รัศมีแทรกผ่านหมู่เมฆได้เพียงแค่แนวแสงบางเบา ถึงกระนั้นห้องฟ้า
ก็ยังมีสีที่หมิ่นพยายามอวดอำนาจ ก่อเกิดแสงแลบเปลวปลลาบ ตามมา
ด้วยเสียงคำรามกึกก้อง

พายุใหญ่กำลังก่อตัว สายลมที่พัดแผ่วค่อยๆ ทวีความแรงผ่าน
ผิวน้ำสร้างระลอกคลื่น

เมฆหมอกค่อยๆ กลั่นตัวเป็นหยาดน้ำเย็นฉ่ำพร่างพรายสู่เบื้อง
ล่าง แล้วถูกกลิ่นหายหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับท้องน้ำสีครามสุด
สายตา ในทุกการเปลี่ยนแปลงที่ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความบ้าคลั่ง
มีร่างระหองงแอบโลมาตัวใหญ่ลำพังแห่งนงยมองไปยังเบื้องบนอย่าง
สงบดูขัดแย้ง

‘กลับกันเสียทีดีไหม ท่านหญิงเนริน’ เสียงหนึ่งดังกังวานใน
ความคิดของหญิงสาวที่ถูกขนานนามว่าเนริน

“จะรีบไปไหนล่ะโอดิล กว่าจะหาโอกาสออกมาไกลๆ แบบนี้ไม่

ง่ายนะ" ดวงตาหวานยังทอดสายตาไปไกลไม่หวั่นเกรงต่อความรุนแรงของธรรมชาติ

'แต่ฝนตกแล้วเห็นไหม พายุกำลังจะก่อตัว ลืมแล้วหรืออย่างไร ท่านยังไม่ถึงวัยที่สมควรได้เผชิญสิ่งใดจากเบื้องบน และสายฝนก็ไม่ต่างอะไรกับหูดแห่งเทพผู้สายธารา'

"งั้นเราไปบนผืนดินกันดีไหม โอติล ไปหาที่หลบสายฝน" น้ำเสียงผู้ถูกเตือนยั่วเย้าไม่ใส่ใจ

'ท่านนี่จริง ๆ เลย ผืนดินไม่ใช่ที่ของเรา โดยเฉพาะท่าน กาลข้างหน้าอีกไม่นานบัลลังก์แห่งแดนเมฆาที่ท่านจะได้ขึ้นนั่งเป็นมหาเทวี ผืนดินสีที่ต้องขอความเมตตาจากท่าน'

"จะยิ่งใหญ่ได้สักเพียงใดกันโอติล อย่างไรก็ตามไม่ทรงอำนาจเหนือเขาผู้นั้นหรอก" น้ำเสียงเอื่อยไม่แสดงอารมณ์ทำให้โลมาตัวใหญ่ผลุบดำหายเพื่อให้หลุดจากการเป็นหลักให้เนรินยึด ร่างระหงลอยตัวค่อยด้วยรู้ว่าไม่นานเพื่อนสนิทต้องกลับมาปรากฏตรงหน้า

'ท่านหญิง เหตุใดวันนี้จึงใช้วาจาราวประชดประชันเช่นนั้น'

"ไม่มีอะไรหรอก ไป กลับก็กลับ" เนรินถอนหายใจก่อนจะเอ่ยเหมือนตัดใจ แล้วร่างโปร่งบางที่ห่อหุ้มกายด้วยอารมณ์สีน้ำทะเลก็ดำหาย สองขาจรดปลายเท้ากลายเป็นหางปลาเกล็ดสวยสีรุ้ง เรือนผมสีทองสยายลือคลื่นไต้น้ำ ดวงตาสีเขียวหันกลับไปมองผ่านสายน้ำสู่ฟากฟ้าอีกครั้งอย่างตัดพ้อก่อนจะพุ่งตัวดำสู่ท้องทะเลลึกเบื้องล่าง มีเจ้าโลมาคู่ใจว่ายเคียงไม่ห่าง

สองเท้าของเนรินกลับคืนมาอีกครั้งเมื่อสัมผัสพื้นพิภพแห่งแดนสายธารา เช่นเดียวกับโอติลที่กลายเป็นยูนิคอร์นสีหมอกก้าวตามไม่ห่าง ใต้ผืนน้ำที่กว้างใหญ่ปรากฏขุนเขาสูงซึ่งเป็นที่ตั้งวังแห่งเทพโอเรนส์...เจ้าผู้เป็นใหญ่แห่งสายธาราครอบครองท้องน้ำ อาณาบริเวณ

ซึ่งแห่งสนิทราวกับเป็นพื้นพิภพในแดนมนุษย์ที่มองไม่เห็นด้วยตาแต่รับรู้ได้ด้วยสัมผัสคือส่วนหวงห้าม ผู้ที่จ้าววังไม่อนุญาตให้กล้ากรายจะมีอจก้าวล่วง

"ท่านหญิงไปไหนมาเจ้าคะ ท่านจ้าววังถามมานานแล้ว" หญิงสาวนางหนึ่งที่มองดูก็รู้ว่าไม่ใช่มนุษย์ด้วยใบหูบางใหญ่คล้ายครีบริบปราดเข้ามาหาท่าทางร้อนรน ใบหน้าเนรินเรียบเฉยในขณะที่โอดิลมองดูด้วยประกายตาพรารระยับ

"เจ้านะโอดิล พาท่านหญิงไปไหนมา หายไปเป็นนานสองนาน" นางพรายพี่เลี้ยงหันไปหาเพื่อนคู่กายของเนริน

'อ้าวแล้วกัน ทำไมกลายเป็นความผิดข้าล่ะ ท่านหญิงอยากไปไหนทำอะไรใครบังคับได้หรือทาเนีย' โอดิลตอบกลับด้วยถ้อยคำที่ทำให้ทาเนียมองค้อน

เจ้าสิ่งมีชีวิตมายาที่แปลงกายได้หลากหลายรูปแบบไม่เคยมีใครได้มีโอกาสเห็นตัวตนที่แท้จริงมาก่อนคือสิ่งที่ถูกส่งมาดูแลเนรินจากเบื้องบน เป็นชาวเมฆาที่อาศัยอยู่ในแดนสายธารามาเนิ่นนาน

โอดิลไม่จำเป็นต้องรับฟังหรือเชื่อคำสั่งผู้ใด แต่ทั่วแดนสายธารารู้ดี ผู้ที่โอดิลจะกัมศิระชะให้ด้วยความจงรักภักดีมีเพียงเทพเมฆมารวมผู้จะขึ้นครองความเป็นใหญ่เหนือห้วงนภานบัลลังก์เมฆาในเวลาอีกไม่นานนี้เท่านั้น

"ท่านแม่ละทาเนีย" เนรินถามหาผู้เป็นมารดา

"อยู่กับท่านจ้าววังเจ้าคะ ไปนะเจ้าคะท่านหญิง ท่านจ้าววังและพระเทวีคอยนานแล้ว"

"ทำไมต้องคอยล่ะ" เนรินถามพร้อมกับก้าวเท้าไปเรื่อยๆ ตรงไปยังบริเวณส่วนตัวของนาง ในใจคิดถึงมารดา แต่ท่าทางของนางพี่เลี้ยงทำให้เห็นรู้ว่าจะต้องมีอะไรสักอย่าง

"ไปที่ถ้ำแก้วเถอะเจ้าคะท่านหญิง ท่านจ้าววังคอยที่นั่น" ทาเนีย

บอกด้วยท่าที่ร้อนรน

"มีอะไรเธอทาเนีย ทำไมต้องทำท่าทางลึกลับขนาดนั้น"

"ท่านไนต์สมาเจ้าคะ รอนานแล้วด้วย" ความสงสัยของเนรินได้
คำตอบ สองขาที่กำลังก้าวเดินชะงัก

"ถึงสามเดือนแล้วเธอ ไวจริง"

การมาเยือนของไนต์สที่ยังตรงยิ่งกว่าสิ่งใด เทพสื่อสารจากแดน
เมฆาผู้รับผิดชอบการนำส่งเมล็ดเกสรสีรุ้งสำหรับเนรินนับตั้งแต่
ลมหายใจแรกของเธอเริ่มต้น เมื่อยังเล็กแต่พอจะรู้ความ เนรินเริ่ม
นึกสงสัยว่าทำไมต้องทานเมล็ดเกสรสีรุ้งทุกสามเดือน ครั้นถามท่าน
พ่อผู้เป็นจ้าววังก็ได้รับคำตอบว่าเพราะนางคือเนริน...ทายาทแห่งอสูร
และสายธารา

รสชาติหวานละมุนและหอมประหลาดติดจมูกที่เพียงลิ้นสัมผัส
ก็ละลายคล้ายซิมซอบรวดเร็วสู่ร่าง สร้างกลิ่นหอมกรุ่นรอบกายเนริน
มาตั้งแต่เล็ก ๆ คำว่าทายาทแห่งอสูรและสายธาราสำหรับผู้อื่นอาจ
หมายถึงความรุ่งโรจน์แห่งพงศ์พันธุ์และได้เป็นใหญ่ในวันหน้า แต่
สำหรับเนรินแล้วมันคือคำสาป เพราะครั้งหนึ่งที่เคยรันแอบทิ้งไม่กลืน
กิน นางได้พบกับคำว่าทรمانเจียนตาย...แต่ไม่อาจตาย

ความหนาวเย็นคืบคลานและแทรกอยู่ในทุกอณูของร่างกายทั้งๆ
ที่หัวร่างร้อนผ่าวจับไข้สูง ประสาทสัมผัสชาวบคล้ายกับมีสายฟ้าไหล
แล่นผ่านหัวร่างครั้งแล้วครั้งเล่า ตามมาด้วยอาการราวกับลมหายใจ
ไม่อาจผ่านเข้าและออกจากร่างจนหายใจไม่ได้ มันทำให้เนรินรู้จัก
คำว่าทรมานเจียนตายเป็นอย่างดี

ครั้งนั้นทั่วแดนสายธาราอุ่นวย เกลียวพายุตั้งเค้าก่อตัวสูงป้อน
ทั้งผืนน้ำและท้องนภา อสนีบาตแปลบปลาบฟาดกระหน่ำสู่ท้องน้ำและ
แผ่นดินสร้างความพินาศไปทั่ว

ในสติที่รางเลือนเนรินได้พบผู้มีใบหน้าคมสัน ดวงตาสีครามและ

สัมผัสของริมฝีปากอ่อนโยนที่แนบประกบลงมาบนริมฝีปากของนาง เพื่อช่วยส่งผ่านเกสรสีรุ้งเข้ามาในร่างกาย แล้วดอกไม้อัณมณีสีม่วงครามที่กลีบใบบางราวกับแก้วก็ถูกวางตามมาที่กลางฝ่ามือ ก่อนที่ริมฝีปากอบอุ่นจะทาบตามลงไปฝังให้ดอกไม้นั้นประทับแทรกหลอมรวมกลายเป็นหนึ่งเดียวกับผิวเนื้อของเนริน

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นทำนองหนึ่งแห่งสายธารารับรู้ผ่านกายสัมผัสเพราะสติใกล้จะสิ้นสุด แต่กระนั้นก็ยังพยายามฝืนมองใบหน้าของผู้ที่คลอเคลียใกล้ชิด แต่ที่จดจำได้กลับมีเพียงแวตาสีครามเท่านั้นเอง สายตาเอ็นดูติดระอาใจที่ได้เห็นในครั้งนั้นติดตรึงหัวใจ นั่นคือครั้งแรกและครั้งเดียวที่นางได้มีโอกาสพบเทพเมฆมราม เชื้อสายแห่งจอมเทพฉาเมเนโทนซึ่งภายหน้านางจะต้องนั่งข้างอยู่เคียงเป็นคู่บัลลังก์

หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นเนรินไม่กล้าหึงเกสรสีรุ้งอีกเลย และในดัสผู้นำเมล็ดเกสรที่คล้ายจะได้รับคำสั่งให้คอยกำกับจนมั่นใจว่านางจะไม่บิดพลิ้ว ทุกครั้งที่ท่านหญิงแห่งสายธาราจะต้องกลืนเมล็ดเกสรสีรุ้งนี้เบื้องหน้าเขา ไม่ก็ท่านพ่อหรือท่านแม่ของนางเท่านั้น

"วันนี้เห็นว่ามีสาสน์ถึงท่านหญิงด้วยนะเจ้าคะ"

"สาสน์?"

"เจ้าคะ จากเบื้องบน...อาจมาจากองค์เมฆมราม" นามที่หลุดจากปากของทาเนียทำให้เนรินเขม่นปากอย่างขัดใจ

สาสน์อะไร...อยู่มาตั้งนานไม่เคยสนใจ...วันนี้ส่งสาสน์อะไรมา วุ่นวายกับนางกันนะ เนรินนึกตัดพ้อเจ้าของนามซึ่งมีฐานะเป็นคู่หมั้น

"ท่านหญิง จะไปไหนเจ้าคะ" ทาเนียเรียกเมื่อเห็นว่าเนรินเลือกที่จะก้าวเท้าไปอีกด้านหนึ่งที่ไม่ใช่ถ้าแก้วซึ่งจัดเป็นห้องรับรองภายในแห่งแดนสายธารา ร่างออรชรค่อยๆ เยื้องย่างให้เห็นว่าจงใจจะเดินเอื่อย โดยมีโอติลในรูปลักษณะของยูนิคอร์นสีหมอกก้าวตาม ไม่มีผู้ใดทันได้มองเห็นแวตาละม้ายเอ็นดูแฝงแววรู้ทันของโอติล